

Щоранку Леонард будив маму й тата голосним гавкотом. «Наш Фіфі прокинувся», – бурмотів тато і тер заспані очі.

Твоє молоко вихолоне», — гукала мама,
коли Леонард, як завжди перед сніданком,
гавкав з вікна на вулицю.

Р

анком, намалювавши своїх двадцять п'ять страшних собак, Леонард часто провідував бабусю.

Їй було вже сімдесят дев'ять, вона жила всього-на-всього поверхом вище і завжди дуже тішилася, коли до неї приходив Леонард.

Та часом навіть бабуся хотіла мати звичайного онука, з яким можна було б пограти в бадмінтон. У такі миті вона строго гарчала й показувала свої порцелянові зуби.

Коли Леонард ходив із мамою до крамниці,
він часто завдавав їй великого клопоту.

